

Новий
Орлеан

Нешвілл

Цинциннаті

Чикаго
N

Розділ 1

— Початок літа —

Вогник моєї цигарки на мить пломеніє, потім гасне.

У моїй машині смердить тютюном і старою ванільною пахучкою, яку в ній залишила мати ще до того, як мій дядько забрав цю тачку для мене. Попри прогірклий запах, який вона виділяє, я так і не наважився позбутися її. Тому що я — слабак.

Я піднімаю скло великими обертами ручного важеля, виходячи з машини, грюкаю дверима. Небо ясне, проте повітря важке. Десята ранку, а в мене вже відчуття, наче горю в пекельному полум'ї. Вологість Нового Орлеану проникає всюди: на мою потилицю, живіт, долоні. Але я не певен, чи це справді через погоду.

Розчавлюю недопалок об асфальт, коли бачу їх. Перед рожевим будинком із кітчевими колонами метушаться чотири силуети навколо пом'ятого «вольво». Нейт крокує тротуаром, розмовляючи з телефоном. Напевно, щоб тримати своїх інстаграм-підписників у курсі автомандрівки,

в яку ми вирушаємо. Кенна стоїть на даху машини та підбадьорює Курта й Джегера, які ходять туди-сюди, складаючи валізи в багажник. Вона помічає мене, коли переходжу дорогу, й, поставивши долоню над очима у формі козирка, кричить:

— Фінне! Ми вже думали, що ти не приїдеш.

— Ніби ти лишила мені вибір, — кинув я.

Але це була брехня.

Я не бачився з ними після випускного балу й справді вагався, чи не відморозитися від них. Проте хоч я і був не в захваті від ідеї цієї дурнуватої автомандрівки, й хоча такому злидарю, як я, це обіцяє бути напружно, я не міг її пропустити. Три тижні їхати вздовж річки Міссісіпі, від Нового Орлеану до Чикаго. Три тижні терпіти маячню Кенни та вдовольняти її забаганки, майже не спати й харчуватися в дорогезних ресторанах.

Ще менше року тому я б не погодився на це навіть під тортурами.

— Курте, що твоя дівчина робить на даху машини? — запитує його мати, легко всміхаючись.

— Ми досі не зустрічаємося, місіс Пайкс! — вигукує Кенна, з'їжджаючи по лобовому склу й приземляючись на землю.

— Мамо, зав'яжуй вже з цим жартом, — бурмоче Курт. — Ти ж знаєш, цього ніколи не буде.

— Проте я намагаюся вмовити його ще з початкової школи, — сміється Кенна. — Він лише раз торкнувся моїх грудей, але це був радше експеримент, аніж щось інше.

— Слухай, це ненормально — розповідати про таке! — задихається Курт, спопеляючи її поглядом.

Кенна щось відповідає, й вони починають гризтися, як завжди. Між ними так постійно. Яким би високим і кремезним Курт не був, особливо поряд із нею, він може про-

тестувати це скільки завгодно, але останнє слово однак завжди залишається за нею. До речі, цього разу він знову здається, щоб Кенна припинила його діставати, й оскільки Курт більше не зважає на неї, то вона повертається до мене, підморгуючи, що не віщує нічого хорошого.

— А ти? — запитує в мене. — Хочеш їх торкнутися?

— Твоїх грудей? Дякую, вже торкався.

— Справді? — глузує вона. — Не пригадую такого.

Вона показує мені язика, і це викликає в мене легку усмішку.

Ніколи не думав, що колись це скажу, але я люблю Кенну. Вона кумедна у своїй короткій футболці з написом великими літерами KARMA IS A BITCH на грудях. У вечір нашого знайомства Кенна почала говорити так, наче блювала словами. Я швидко зрозумів із ким маю справу: з першокласною причепою. Це дівчина, яка відпускає коментарі сексуального характеру направо і наліво. Дівчина, яка з початку навчального року втягує друзів у свої дурнуваті плани. Дівчина, яка здатна вирушити в автомандрівку, переконавши батьків, що насправді вона перебуває в літньому таборі з іспанської, за який вони заплатили шалені гроші.

Я закурюю ще одну цигарку, яку Кенна відразу ж вивирає з мого рота. Втомлена просто питаю її:

— Ти досі віриш, що великий Томас Джегер-Лінч-молдший наб'є собі тату за твої гарні очі?

— У мене є три тижні, аби його вмовити, — заявляє вона, зтягуючись моєю цигаркою. — Це тату дружби, робимо всі вп'ятьох або ніхто.

— Ставлю на «ніхто», — глузую я.

Вона штовхає мене плечем.

— Пробувши рік у нашій компащі, ти досі сумніваєшся в моєму дарі переконування?

великому, роздробленому, є наче сіра зона, що нас розділяє. Їхні будинки не ризикують злетіти в повітря, коли починається ураган. Тоді як для того, щоб моя кімната почала тремтіти аж до фундаменту, достатньо проїзду звичайного сміттевоза.

Спочатку це була просто темна й сира кімната. Потім її заповнили привиди, яких я носив за собою. Це було до Кенни, Нейта, Курта та Джегера. Ці четверо недоумків прийшли до мене в ці стіни, що нагадують в'язницю, й поступово допомогли створити нові спогади.

Я навчився любити цей барліг.

Проте це було непросто.

Коли я згадую своє минулорічне життя, то думаю, скільки всього може статися за триста шістьдесят п'ять днів. Я думав, що ніколи не зможу вилізти з цього дна, порівнював своє життя з величезним пустирем, на якому є лише руїни та більше не росте трава. Навчився не мати надій, намагався терпіти повсякдення, змиритися з тим, що мушу жити в свого дядька, заледве на десять років старшого за мене. Я вважав, що на моєму нікчемному пустирі захоче оселитися хіба що смерть, а потім усвідомив, що на нього може випадково потрапити купа всього: знайомства, проблеми, несподіванки... Найкращі несподіванки.

І тоді знову починає проростати трава.

Розділ 2

— 14 місяців тому —

Здається, що дорога під моїми ногами хитається.

Намагаюся триматися курсу, орієнтуючись на світло вуличних ліхтарів. Не знаю, котра зараз година, проте знаю, що вже давно прогавив свою комендантську. Попри мій стан, доведеться дертися на другий поверх, аби мене не застукав містер Меріголд, інакше я опинюся по шию в лайні.

Шлях здається мені нескінченним, і, коли я на секунду втрачаю пильність, то перечіпляюсь об камінь. Хапаюся за огорожу, але через різкий рух тіла алкоголь підступає до горла. Я блюю між клумбами й заляплюю кросівки.

Трясця!

Прискорююся, коли нарешті помічаю дім. У деяких вікнах горить світло, але є невеликий шанс прослизнути, щоб мене не застукала моя патронажна сім'я. Я обходжу ганок, прямуючи до саду. Моя єдина надія — вилізти на перголу, дах якої якраз біля вікна моєї кімнати. Це ризиковано, та я не маю вибору. Надійно зафіксувавши ногу в ґратчастій стінці, я підтягуюсь на руках, але хтось хапає мене за комір. На веранді вмикається світло, яке засліплює мене. Попався, як бовдур.

Містер Меріголд змірює мене несхвальним поглядом, а його закутана в халат дружина стоїть осторонь у дверному проході.

— От лайно, — зітхаю.

Він тягне мене в будинок, і коли я перечіпляюсь об придверний килимок, допомагає не гепнутися на підлогу, сильніше стискаючи мою руку. За нормальних обставин я відштовхнув би його, проте зараз він не дає мені впасти, і це вже непогано. Містер Меріголд садить мене на диван у вітальні й, витримавши паузу, якою спонукає до пояснень, починає свої напівбатьківські докори:

— Фінне, ми вже не знаємо, що з тобою робити, — каже він, намагаючись контролювати свій тон.

Містер Меріголд робить глибокий вдих, але в кожному його слові лунають розчарування та втома.

— Ти вже втретє за цей тиждень повертаєшся посеред ночі у жахливому стані. З нас із Мередіт вже більше ніж досить.

Місіс Меріголд сідає поруч зі мною і деякий час пильно дивиться на мене. В її очах видно занепокоєння.

— Хто це з тобою зробив? — запитує вона.

Я зітхаю, коли вона підносить долоню до моєї щоки, напевно, вкритої синцями.

— Ніхто, — заперечую. — Я впав.

— Ну звісно! — дратується її чоловік.

— Ти хоча б не вживаєш наркотиків? — продовжує вона, не зважаючи на нього.

Ці слова, здається, вразили містера Меріголда.

— Встань і вийми все з кишень, — наказує він.

Я відмовляюся коритися, тож він рвучко хапає мене за зап'ястя, щоб змусити підвестися. Ігноруючи заперечення дружини, Містер Меріголд обшукує мене, наче наглядач у в'язниці.

Від дотику холодних пальців до мого живота я здригаюся від огиди.

Зрештою він знаходить пакетик трави, що я заховав, і трусить нею, розчаровано хитаючи головою.

— Фінне, я тебе попереджав. Ми хочемо ставитися до тебе з розумінням, але про наркотики не може бути й мови. Це була межа, яку не можна перетинати.

Я дивлюсь у підлогу, щоб не зустрітися з його приголомшеним поглядом, і ще гірше — поблажливим і сумним поглядом місіс Меріголд.

— Що ти хочеш зробити зі своїм життям, Фінне? — запитує він. — Хочеш до матері у в'язницю, так? Саме це на тебе й чекає, якщо так продовжуватимеш.

Що ж, йому вдалося протверезити мене.

Лють обпікає мені пальці. Якщо я перетнув його межу, то він перетнув мою: моя мати — це моя межа. Вони жаліють мене, бо вважають, що в мене було жахливе дитинство з нестабільною матір'ю, яка ніколи мною не займалася та заслуговує на місце в камері. Але що вони про неї знають? Нічого. Нічогісінько.

— Я не договорив. Фінне, залишся! — заводиться містер Меріголд, коли я обходжу його не слухаючи.

У крижаній тиші виходжу з вітальні й, піднявшись на другий поверх, рвучко відчиняю двері своєї кімнати. Відчуваючи, що ефект від алкоголю розвіюється надто швидко, порпаюсь у шухляді нічного столика в пошуках блоку гашиша, що завалювався. Перекидаю ногу через підвіконня і вилажу у вікно. Ледь не падаю на дах перголи й на мить задумуюся: чи достатньо цієї висоти, щоб убитись?

Нарешті сідаю на підвіконня, щоб скрутити косяк і подивитись на зорі, що вимальовуються на небі. Коли я жив із матір'ю в центрі Г'юстона, їх ніколи не було видно через світлове забруднення міста. Цього вечора, бачачи їх